

23ste zondag door jaar A

Mt. 18, 15-20

De geloofsgemeenschap, het volk Gods, zouden we in Bijbelse termen zeggen, is erg belangrijk. En als zijn God zijn volk wil bereiken, zien we in het Oude Testament dus steeds opnieuw hoe hij één persoon aanwijst om het volk richting te wijzen, de weg te wijzen, goede raad te geven of vooral ook te wijzen op de fouten die ze maken, steeds opnieuw. Of het nu in de tijd van Abraham is, of Mozes, of Elia, en later weer natuurlijk als Jezus ten tonele verschijnt: steeds speelt dat aspect mee. Mensen maken fouten, er zijn profeten, uiteindelijk zelfs de Messias voor nodig om mensen de weg te wijzen. Dat beeld van anderen de weg wijzen moet ons zeker in deze coronatijd wel erg bekend voorkomen. We hoeven maar te kijken naar wat hier vanmorgen gebeurd is. U bent hier naar toe gekomen en had uw kaartje bij. Dat kaartje heeft u netjes laten afchecken achter in de kerk. U hebt uw handen ontsmet met de daartoe neergezette ontsmettingsgel. Vervolgens hebt u, netjes de route volgend, uw plaats gevonden en ook die plaats is precies op anderhalve meter uitgezet, zodat u niemand in de weg zit. En ook wij, zoals we hier op het priesterkoor zitten, hebben dat gedaan, tenminste, daar gaan we van uit en als dat even niet gebeurd is, dan stond er wel iemand bij om u de weg te wijzen, te corrigeren, even te zeggen: ‘let u op de handgel’, ‘hebt u uw formulier wel’ of ‘wilt u ietsjes doorschuiven tot waar de sticker op de bank zit’.

Als we de afgelopen weken het journaal volgen, zien we dat dat niet alleen in de kerk gebeurd. Veertien dagen terug nog maar kregen de koning en de koningin het zo op hun brood. Op een foto was te zien hoe zij nog geen halve meter van een restauranthouder stonden en jawel, half Nederland viel over hen heen om hen te corrigeren. Dat kon toch écht niet. En zij hebben hun spijt betuigd. Gelukkig kregen ze van de andere helft van Nederland ook steun van ‘ja, dat kan toch een keer voorkomen’.

Nog sterker was het vorige week toen minister Grapperhaus, minister van Justitie notabene, ging trouwen. Hij is van mijn leeftijd, dus zou toch ongeveer moeten weten hoe het allemaal in elkaar zit met regeltjes, zeker als je minister op dat departement bent. Maar ook hij in de emotie van de gebeurtenissen, de spanning van de bijzondere dag, liet zich gaan en kuste, omhelsde zijn schoonmoeder en begroette vele anderen van net te nabij. En weer waren er velen die wezen en zeiden: ‘dat kan toch niet, dat mag toch niet’.

Van daaruit is het nog maar een kleine stap naar die lezingen van vandaag waar staat: als iemand iets fout heeft gedaan, wijs hem dan terecht. Eerst in die lezing uit Ezechiël waar iemand zelfs zijn leven ermee zouden moeten geven, zo groot zijn de fouten. Waarschuw zo iemand, want dan kan hij zijn leven beteren. Dat al is met de bedoeling om te zorgen dat iemand mee kan blijven doen in de gemeenschap.

In het evangelie wordt dat zo mogelijk nog duidelijker. Wijkt iemand van het goede pad af, wijs hem dan eerst onder vier ogen terecht. Luistert hij niet of luistert zij niet, mag ik misschien ook zeggen, haal er dan iemand of zelfs twee personen bij om in kleine groepen terecht te wijzen. Lukt dat nog niet, breng hem dan in de Kerk, in de gemeenschap, in de geloofsgemeenschap. Ja, en lukt het dan nog niet, dan komt iemand wel op een zijspoor, op een buitenspoor te staan en telt eigenlijk niet meer mee. Maar let dan goed op, want het gaat niet om dat niet mee tellen, nee het gaat juist om het tegenovergestelde. Het gaat erom dat wij vol respect met mensen met elkaar omgaan en steeds opnieuw die ander een kans geven, steeds opnieuw die ander betrekken bij de grote groep van mensen die bij God willen horen. Dus als twee of drie nog niet genoeg zijn, dan moeten we het ook als gemeenschap proberen en we moeten dat steeds opnieuw proberen. Want God wil iedereen als zijn kinderen beschouwen. God wil iedereen mee laten tellen in die grote groep die wij Kerk noemen.

Misschien wordt het gemakkelijk als we naar Paulus luisteren. Paulus zegt: ‘het gaat niet om al die regeltjes, niet om of je niet mag scheiden, niet mag stelen, niet kwalijk over een ander mag spreken. In onze tijd zou je zeggen: het gaat niet direct om die anderhalve meter, om die vaste zitplek, om dat mondkapje of die hand-gel. Nee, het gaat om die ander, om het respect voor die ander en die proberen in het goede spoor bij God te houden. Paulus vat dit samen in wat we kennen uit het evangelie als het tweelinggebod: je naaste liefhebben als jezelf. Zo breng je iemand terug bij God en zo wil God er steeds opnieuw ook voor zijn, ook als we maar als twee of drie in zijn naam bijeen zijn, dan is Hij in ons midden. Zo kunnen we allemaal, steeds opnieuw een nieuwe kans krijgen. Amen

Henry Vermeulen, diaken